

## 1. Het spel

Ongenadig verzamelt dit huis voorbije dagen.  
Vergeeld ruikt het behang er naar verveling.  
In een rijk van klemmende kasten, uitgeleefde bedden  
en kreupele stoelen zit ik ten troon. Een koning  
levenslang door een raad van wijzen en intriganten  
met allerlei kluitjes in allerlei riet te kakken gezet.

Geknecht tot koning, pion of nar.  
In dit spel wordt slechts verloren.  
Het is van den hond zijn kont.

Toen ik eindelijk een gezicht bewoonde  
dat gevoeglijk en wellevend min of meer paste  
in hun landschappen mocht ik ook meespelen.  
(Dat hadden ze mij toch wijsgemaakt.)  
Dat werd abundance.

## 2. Levenskunst

Het bleek al snel één en al miserie en aftakeling.  
De uren waarin ik mijn geboorte wil ontlopen  
zijn festijnen van nutteloosheid en onzin.

Het is een groteske kunst en ik beoefen haar uiterst kundig,  
hangend als een marionet aan de touwtjes van mijn verzonnen leven,  
generaties lang heen en weer gezeuld en versleten,  
tot op de draad gerafeld, tot op het bot gesloopt.

Vergezichten zijn de horizonten van huis, tuin en keuken allerminst.  
Als een zweterige toerist met een fooi in de hand  
op zoek naar een sjouwer voor mijn al te volle koffers blij ik vreemd  
en onwelkom in hun kleine en ongenoemde daden van tafel en bed.

Ik kom niet echt van pas. Met uiterste precisie en esthetiek  
organiseer ik mijn overbodigheid. Voorwerpen aangespoeld  
uit andere tijden schik en herschik ik tot iets wat ik realiteit noem.

### 3. Intermezzo

Een imaginair museum huurde mij in als bezoeker  
om hun collectie er wat minder doods te laten uitzien.  
Eenzaamheid kreeg hier duizend namen  
groot en edel, schoon en zoet,  
maar geen een die 't hart der Vlamen  
even hoog verblijden doet.

Wie popelt niet om een kans te wagen?  
Misschien enkel de kenners die het spel doorhebben;  
de verlichten, die de diepere zin van de dingen zelf verstaan.  
Wat een lulkoek. We zijn gewoon een intermezzo;

een korte klucht tussen de bedrijven door.  
De hele zaal giert om ons goedbedoeld gestuntel,  
wij staan hier goed voor Jan Lul, Piet Snot en Hans Worst.  
Ook deze plaag blijft ons niet bespaard.

## 4. Schaakblind

De koning zocht een paard.

De koningin; van weinig tel, verdronk haar heimwee.

Glaasje na glaasje tot ze van de wereld viel.

De looper werd kreupel, de pion nar.

Hij sloeg een kruisteken, liet een scheet, vloekte en lachte groen:

“En nu alles van voor af aan om het af te leren.”

Tot de uiteindelijke dag zonder verzachtende omstandigheden.

Opgehangen aan een navelstreng beeld ik levendig het sterven uit,  
met goede smaak en stijlvol zonder dat voortdurende doodgaan dan.

Maar niet gehaast; hoe dagelijkser de slijtage

hoe minder het afscheid triest smaakt.

Zo voltrekt zich het eindeloze verlies

waar verlaten door allen wij tenslotte onszelf verliezen.

“Heeft iemand nog een paard? ... Een ezel??”

## 5. Icarus

De schoenen om in een of andere verte een dak  
boven mijn hoofd te vinden bleken geen zevenmijlslaarzen.  
Ze zaten me niet echt als gegoten.  
Mijn pijnlijke voeten strompelen elkaar maar wat achterna.

Een massa gezichten werd in me wakker.  
Ik tracht mezelf erin terug te vinden. Woorden zijn spiegels  
waarin onze eenzaamheid zich in anderen aankijkt.  
Ik kon worden wat of wie ik wilde; dacht ik;  
dacht ik! Tenslotte werd ik wat de spiegel me voor spiegelde.

Toen ik, Icarus, de vleugels van mijn vrijheid aantrok  
zat de mislukking als steeds in een klein hoekje.  
Had ik niet alles nauwgezet bekeken en overwogen:  
de opgaande thermiek in verhouding tot de hoogte  
van de rots waar ik af zou springen: de valsnelheid  
in verband met het totale gewicht van het zwevende object.  
En dit dan gezien in het perspectief van de grootte van de slagpennen;  
de weersomstandigheden en de windrichting etc. etc.